

Dimecres, 14 d'octubre, 10.30 h.

Un atardecer en la Toscana (*Dolce Fine Giornata*)

Direcció i guió: Jacek Borcuch. Fotografia: Michal Dymek. Música: Daniel Bloom. Muntatge: Przemyslaw Chruscielewski. Direcció artística:

Elwira Pluta. Vestuari: Krystowze Poniowski. País: Polònia.

Any: 2019. Durada: 96 minuts.

Intèrprets: Krystyna Janda (Marie Linde), Kasia Smutniak (Anna), Vincent Riotta (Lieutenant), Antonio Catania (Antonio) Robin Renucci (el periodista), Lorenzo de Moor (Nazeer).

La història

Maria Linde, poetessa jueva polonesa Premi Nobel de Literatura, d'obert esperit liberal, viu amb la seva família a la Toscana i manté una relació amorosa amb un jove egipci, propietari de l'hotel de la platja, però quan un atemptat terrorista a Roma sacseja la comunitat, decideix canviar les coses i passar a l'acció.

El director

Jacek Borcuch (Kwidzyn, Polònia, 1970). Actor, guionista i director de cinema. Filmografia: *La deuda* (1999), *Kallafiorr* (2000), *Tulips* (2004), *Todo lo que amo* (2009), *Indeleble* (2013).

“En general, *Un atardecer en la Toscana* és una història sobre la por que envolta els europeus. Volia analitzar aquesta por per mirar d'entendre'n la naturalesa. I com que he viatjat per Itàlia els darrers anys, vaig pensar que podia situar la història en aquell país. Itàlia és el cor de la cultura europea i viu moments difícils, igual que Polònia. De manera que em vaig plantejar: qui hauria de protagonitzar aquesta història? I la figura d'un poeta em va semblar més atractiva que la d'una persona qualsevol. Vaig viatjar a la Toscana amb el coguionista del film, Szczepan Twardoch, i em va semblar que ens aniria molt bé una protagonista que destaqués entre la multitud.”

(Jacek Borcuch. *Cineuropa*)

Opinions de la crítica especialitzada

“Quan era petita, ens feien por els gitanos. Ara els europeus cultes tenen por dels àrabs’, li diu Marie Linde a la seva filla mentre les acompanyem en un capvespre qualsevol. La protagonista és una premi Nobel polonesa i jueva que viu amb la seva família a la Toscana i és a punt de pronunciar un discurs carregant contra l’Europa xenòfoba i racista, pocs dies després d’un atemptat terrorista a Roma. Jacek Borcuch avança amb un ritme pausat al llarg d’un relat íntim banyat per la llum mediterrània. Amb aquesta subtileza, entre passejades al capvespre, cançons de Frank Sinatra, aventures extramatrimonials i prestatgeries atapeïdes de llibres, deixa que cada pla reflecteixi aquella calma que infon Itàlia i envia un missatge contundent a l’Europa actual. La mateixa que sembla que hagi oblidat els errors del passat per recaure en un dels vicis més perillosos de la seva història recent: el rebuig de ‘l’altre’. I apel·la a la nostra societat actual, revestida d’una tolerància superficial, fins a desembocar en un final tan metafòric com clamorós.”

(Janire Zurbano. *Cinemanía*)

“Els títols de les pel·lícules mai no són innocents, sobretot si es rebategen. Aleshores guanyen atractiu comercial. És el que passa amb *Un atardecer en la Toscana* (*Dolce Fine Giornata*, “Dolç final de dia”). Si us acosteu a la pel·lícula amb ganes d’assaborir els tòpics encants de la regió italiana, pot ser que us quedeu amb un pam de nas. Aquesta vegada els bells paratges amaguen situacions i personatges en tensió i fúria. Tot, però, amb una fluïdesa harmònica al voltant de la protagonista, la poetessa Maria Linde, jueva polonesa que no accepta els protocols socials de la burgesia benestant, i encara menys els de la correcció política. Ben mirat, Linde exerceix de lliurepensadora. Sosté que les posicions referents a la veritat s’han de bastir sobre la lògica, l’empirisme i la raó, tot engegant a fer punyetes l’autoritat, la tradició i qualsevol dogma escrit. Ara bé, una rebel·lia personal com aquesta té el preu de la tensió familiar i de la resta de la societat amb qui, més o menys, conviu. Amb paciència d’entomòleg, el cineasta polonès Jacek Borcuch va mostrant l’entramat existencial d’uns personatges d’aparença equilibrada, tranquil·la, que oculten, però, traumes psicològics no resolts. De fons, el racisme latent contra els immigrants. Així, les controvertides actituds de la mateixa Marie, del comissari de policia d’origen africà, de l’estoic amant egipci. Amb un desenllaç cru, asèptic, que glaça les emocions”.

(Marcel·lí Borrell. *La Mañana*)